

ÎNTRE VIAȚĂ ȘI MOARTE

written by J de S | 21/05/2014

Voi încerca să răspund la o întrebare care-mi frământă de ceva timp existența mea efemeră dar răspunsurile vor fi limitate de neajunsurile pe care mi le oferă o gândire specifică tuturor ființelor omenesti.

Întrebarea este: Ne facem noi viața sau viața ne face pe noi?

Dacă aș folosi doar un anumit sens peiorativ al verbului a face, atât de specific tuturor copiilor postmoderni aș spune că: Nu noi ne facem viața, viața ne face pe noi, uneori în cele mai perverse feluri! Sau, altfel spus, cum am citit undeva pe net: Nimeni nu moare virgin pentru că pe fiecare viața îl face cel puțin o dată!

Ajungem să trăim o viață pe care nu am vrut-o și pe care nici măcar nu am gândit-o, cu situații la care nu ne-am fi așteptat și în locuri pe care nici nu le-am visat. Și dacă intervenim în viața noastră pentru a schimba ceva, de fapt reușim doar să

stricăm lucrurile. Cu câțiva ani în urmă nici nu mi-am imaginat ca voi ajunge să fiu ceea ce sunt acum, sa fiu cum sunt acum, sa trăiesc viața pe care o trăiesc acum. În fiecare secundă lucrurile noi cu care intram în contact ne schimbă, cuvintele pe care le auzim ne schimbă, oamenii din jurul nostru ne schimba. Ei te fac să râzi, să plângi, să te bucuri, să suferi, să te minunezi, să te enervezi, și toate duc la modelarea personalității tale într-un așa hal încât devii de nerecunoscut chiar pentru tine însuși, încât ajungi să te întrebi ca Emil Cioran: Cum de-am putut să fiu cel care eram?

Tu ce-ai fi vrut să faci cu viața ta? Este așa cum ți-ai dorit-o? Dacă ți se pare că e tristă, goală și fără sens liniștește-te pentru că se va termina oricum. Cu fiecare zi care trece suntem tot mai departe de viață și tot mai aproape de moarte. Și suntem toți niște curve pentru că până la urmă ne înșelăm viața cu moartea.

Din umbra cadavrelor zilelor crepusculare moartea rânjește la tine.

Și tocmai din acest motiv trebuie să-ți iubești viața ta trecătoare, pentru că atunci când ți se pare tristă, goală și fără sens și-ți vine să-ți iei zilele, dar reușești să mergi mai departe, vei deveni mai puternic.

Albert Camus ne spune că Sisif fusese osândit de zei să împingă o stâncă până în vârful muntelui, apoi să îi aștepte coborârea pentru a-și relua munca aceasta îngrozitoare și fără sens. Dar Sisif este fericit pentru că stânca e a lui. Fiecare atom al acelei stânci, fiecare colț mineral al aceluși munte întunecat constituie o lume în sine însuși. Lupta însăși înspre înălțimi este suficientă pentru a umple inima unui om. Trebuie să ni-l imaginăm pe Sisif fericit. (Albert Camus - Mitul lui Sisif)

Sunt fericit nu pentru ceea ce-mi oferă viața în fiecare zi, sunt fericit în fiecare zi pentru că e viața mea și o trăiesc!

Paul Boroș